

en Medlemsprotokol og angive, at alle de Personer, der møde i hans Lokaler og nyde noget, findes opførte der, og Politiet vil derfor have Vanskelighed ved uden vidtløftige Undersøgelser at skaffe sig Visshed og navnlig Bevis for, at den paagældende Mands Paastand om kun at være Bestyrer af et saadant Selskab er urigtig. Man maa jo haabe, at der i Ædruelighedsloven, naar denne forlader Folketinget, maa være saadanne Bestemmelser, som forhindrer noget saadant i Fremtiden, og som kunne lette Politiet dets Opgave. Men jeg er bange for, at vi med den nuværende Lovgivning vilde stille alt for store Krav til Politiet, hvis vi vilde vente os, at det, som ganske vist har et Øje i Haanden og skal have et Øje paa hver Finger, skulde være i Stand til at forhindre, at alt saadan noget fandt Sted.

Et andet Spørgsmaal rettede det ærede Medlem til mig, det var, om man ikke burde gaa noget mere moderat frem overfor de Folk, der have Gæstgiverborgerskab og i Ly deraf drive Restaurationsvirksomhed. Jeg skal derom sige, at det forekommer mig, at Justitsministeren ikke ret vel kan foretage noget i den Henseende. Forholdet er, at disse Folk, naar de da drive Restaurationsvirksomhed paa Grudlag af Gæstgiverborgerskab, altsaa ikke drive Gæstgiveri, men kun Restauration, overtræde den gældende Lovs Bestemmelser, og det er Politiets Pligt at forfølge saadanne Overtrædelser, og jeg kan ikke se, hvorledes Justitsministeren kan lægge sig imellem ved at anmode Politiet om ikke at gøre det, som det er Politiets Pligt at gøre efter den gældende Lov. Jeg vilde være meget betænkelig ved at gøre noget saadant, da jeg jo en skønne Dag kunde risikere at faa en Skrivelse fra det højtærede Finansudvalg med Spørgsmaal om, hvilken Lovhjemmel jeg havde for noget saadant. Og i den Henseende vilde det ikke kunne være nok at henvise til, at der nu her i Folketinget foreligger et Lovforslag, hvorefter disse Gæstgivere, naar Lovforslaget er blevet til Lov, ville kunne faa deres Gæstgiverborgerskaber ombyttede med Restaurationsborgerskaber eller Beværterbevillinger, og at ingen har udtalt sig imod dette Lovforslag, thi derfor er det dog ikke Lov endnu, og man maa dog, saa længe et Lovforslag ikke er blevet til Lov, vedblive at rette sig efter de i Øjeblikket gældende Love.

Endnu skal jeg bemærke overfor det ærede Medlem for Møen (Emil Petersen), at naar han fandt, at dette Lovforslag

lagde for store Byrder paa Kommunerne, og at det burde være Staten, der traadte til i højere Grad, at for det første er der en hel Række af Udgifter efter dette Lovforslag, som ville komme til at hvile paa Staten, og at naar en Del af Byrderne kommer til at hvile paa Kommunerne, er det noget, der i sig selv er ganske i sin Orden, eftersom det i første Række maa blive Kommunerne, som spare Penge ved den Ædruelighedslovgivning, som nu ligger her paa Tingets Bord, saa sandt som dens Virksomhed, hvis den kommer til at svare til sin Hensigt, hvad vi alle haabe, vil medføre baade Nedsættelse i Fattigudgifterne og i Delinkventudgifterne, saa vist som der sikkert vil blive færre kriminelle Sager.

Dermed skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Ting.

Krabbe: Det, som jeg anser for Hovedbestemmelsen i det foreliggende Lovforslag, er den, som findes i Lovforslagets § 7: at der skal oprettes Statsanstalter for Helbredelse af Drankere, en for Mænd og en for Kvinder. Jeg anser det for meget heldigt at anlægge saadanne Helbredelsesanstalter og anbefaler det i høj Grad til Vedtagelse. Naar det i Slutningen af Paragraffen bliver foreslaaet, at der skal forelægges Rigsdagen Forslag om Anstaltens Opførelse senest et Aar efter, at Loven er traadt i Kraft, maa jeg sige, at det dog maaske, ifald Loven træder i Kraft til den Tid, det er foreslaaet, nemlig til 1. Januar 1909, vil være en lille Smule for hurtigt. Jeg ved ikke, om man skal binde Regeringen i saa Henseende, thi vi maa huske paa, at dette er noget ganske nyt, det er noget, der saavel for Læger som for Arkitekter vil stille ny Opgaver, og vi maa ønske, at Regeringens Forslag, naar det kommer til at foreligge for os, maa være fuldt gennemarbejdet. Men, som sagt, denne Hovedbestemmelse, som findes i § 7, anbefaler jeg meget.

En anden Hovedbestemmelse, nemlig den, som findes i § 1, beklager jeg, at jeg ikke kan føle mig saa glad ved, det er Bestemmelsen om Straf for Handlinger, som ere foretagne af Folk i beruset Tilstand. Det er for det første en Afgivelse fra, hvad vi i dansk Lovgivning hidtil have anset for det rette. Man maa huske paa, at efter § 1 kan en Mand straffes, som i Handlingens Øjeblik har været fuldstændig utilregnelig. Han kan straffes for de Handlinger, han da har begaaet, nemlig Forstyrrelse af Færdsel, Ro eller Orden paa offentlig Gade,